

вториятъ — дава. Просекътъ се обръща къмъ последния и го пита: Господине, кога да върна паритѣ? — Когато можешъ. Какво показва това? — Това показва, че вървюто не определя характера на човѣка. Има свѣтски хора, безвѣрници, които сж по-щедри, по-благородни отъ вѣрващитѣ. Значи, въ човѣка живѣятъ два Бога: външенъ и вътрешенъ. Вътрешниятъ Богъ създава естествени отношения между хората. Естествениятъ отношения между хората иматъ за основа любовта, истината. Дойде ли нѣкой при васъ да иска нѣщо, нито той мисли да ви излъже, нито вие него. Обаче, има и изкуствени отношения между хората, които трѣбва да се избѣгватъ. Отива единъ човѣкъ при другъ и мисли, че той нѣма да се отнесе добре съ него. Ако той вѣрва, че Богъ живѣе въ човѣка, този човѣкъ ще се отнесе къмъ него така, както Богъ постѣпва.

И тъй, смисълътъ на живота седи въ взаимопомощъ, въ взаимно помагане. Законътъ за взаимопомощта гласи: Никаква връзка не може да съществува между хората, докато тѣ не сж проникнати отъ силно желание взаимно да си помагатъ. Между клеткитѣ на организмитѣ съществува едно сплотяване, съ цель взаимно да си помагатъ. Въ това взаимно помагане се заключава благо на цѣлия организъмъ. Когато клеткитѣ се индивидуализиратъ, и всѣка отъ тѣхъ започне да мисли и да живѣе за себе си, на-